

setkání

Karel Roden

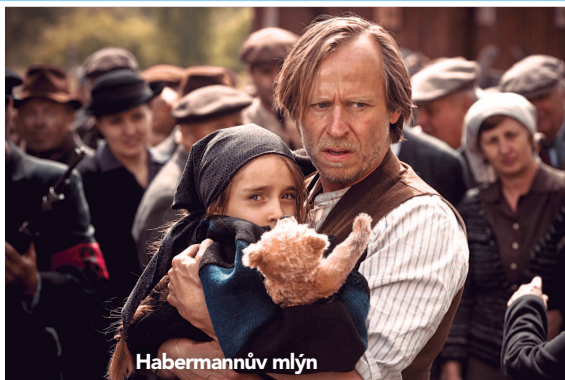
Známý český herec Karel Roden jde již několik let z role do role nejen u nás, ale také na západ od našich hranic. Sotva dokončil natáčení dramatu Juraje Herze Habermannův mlýn, skočil rovnýma nohama do příprav dalšího snímku odehrávajícího se během druhé světové války s názvem Lidice. I když k tomu všemu hraje ještě v divadle, najde si čas i na své koníčky, mezi něž patří koně a v poslední době také víno. Právě u otevřené sedmičky s jeho vlastním jménem jsme mu položili několik otázek.

Zámek Skřýšov, na kterém žije Karel Roden s bratrem Mariánem a partnerkou Janou Krausovou, skýtá malý pohled do ráje. Všude kolem se prohání vodní ptactvo a domácí mazlíčci, Rodenovi zde chovají několik kladrubáků, o které společně pečují a na nichž se každý den projíždějí, a lidem v okolí vůbec nepřijde, že by vedle nich bydlel herec, který se objevil v řadě hollywoodských filmů. „Karel má moc rád zvířata, stejně jako jeho bratr Marián, jen o nich strašně nerad mluví, protože je považuje za součást svého soukromí. Oba jsou z Českých Budějovic a prahli po venkově a statku už dlouhou dobu. Koně dělali už jako kluci,“ říká na úvod Jana Krausová. O čem se ovšem Karel Roden nezděráhá mluvit, jsou skvosty, které ukrývají skřýšovské sklepy.

„Na zámku mám dva vinné sklepy. V jednom z nich už je pět set lahví, druhý pomalu, ale jistě plním vlastním vínem,“ říká českobudějovický rodák, který vždy dával přednost vínu před pivem. „Většina lidí otevírá víno jen při zvláštních příležitostech nebo ve výjimečných chvílích, já si ho jednoduše dopřeju, když na něj mám zrovna chuť. Nehraje při tom

Víno je i

žádnou roli, jestli je zrovna ráno nebo večer. Večer po představení někdy na víno vůbec chuť nemám, ale zase si klidně otevřu sedmičku dopoledne, když na to přijde,“ říká herec, který se k vlastní edici vína dostal přes bratra Mariána a letní poetickou komedii Bobule. „K vínu jsem přičichl už dávno. Objel jsem spoustu sklípků a nakoupil hromadu vína, ale když mě bratr Marián, který ztvárnil jednu z rolí v Bobulích, před lety seznámil s jejich producentem Tomášem Vicanem, který je shodou okolností také vinař – vinaři ve Višňové na Znojemsku –, přišel nápad i na mé vlastní víno. Notovat o víně jsme si ale začali hlavně až během příprav velko filmu Lidice,“ vzpomíná na své vinařské začátky hvězda Tajností, jež prý nemá žádnou oblíbenou odrůdu. „Mám prostě rád víno, které mi chutná. A přesně takové je v sedmičkách s etiketami s mým jménem. Je k dostání pouze ve vybraných restauracích a vinotékách,“ pokračuje

Habermannův mlýn

Bathory

Hellboy

Roden s tím, že je jeho víno vhodné k posezení s přáteli, dobrému jídlu a především k jazzu, pro který má slabost. „Samozřejmě že budu rád, když se bude moje víno prodávat, nešel jsem do toho ale s tím, abych na tom vydělal obrovské peníze. Chci si s vínem hrát, protože je to moje srdeční záležitost. Asi tak stejně jako koně a herectví.“

Filmy mám o něco radši než divadlo

Pokud jde o herectví, můžete Rodena vidět například v pražském Branickém divadle, kde účinkuje v Molièrově komedii Zdravý nemocný nebo společně s Janou Krausovou v konverzační komedii O lásce a v tragikomedii Otevřené manželství, v říjnu vpluje do kin válečné drama Habermannův mlýn. „Musím přiznat, že filmy mám o něco radši než divadlo. Kdybych měl hrát pořád jen divadlo, asi by mi to časem začalo vadit, což v případě filmu říct nemůžu,“ říká herec, kterého si režiséři s radostí vybírají do rolí záporných postav. V případě Lidic, kde hraje synovraha, jenž díky tomu, že zabije svého potomka, unikne jako jediný muž nacistickým vyhlazovacím čistkám, ale

Promáčený a mrazivý Hlídač č. 47

Zatímco samotné Lidice má okoukané, protože do vesnice jezdí často za kamarády, s postavou se musel seznamovat během příprav natáčení. Překvapilo ho například, jak málo toho ví o osudech Františka Seidla sama jeho rodina. „Měl jsem možnost potkat se s jeho vnučkou a pravnučkou, ale ani jedna toho o dědečkovi příliš nevěděla. Vyprávěly mi jen o babičce, která zemřela v koncentračním táboře. Je neuvěřitelně zajímavé, na jaké příběhy v souvislosti s Lidicemi nejen já, ale celý štáb narážíme,“ dodává herec, který už se během natáčení Lidic stihl vyválet v dortu a vykourit nespočet startek schovaných v dobových krabičkách. Co se mu zatím vyhýbá, jsou vrtochy počasí, které potrápily filmaře během natáčení Hlídače č. 47. „Mám-li natáčení Hlídače č. 47 vystihnout jedním dvěma slovy, pak pro mě bylo hodně mrazivé. Na začátku se nám podařilo natočit plánované podzimní scény s deštěm, při kterých jsme všichni pořádně promokli, pak ale přišla vánice, napadl metr sněhu a tak to bylo až do konce. Při dotáčkách záběrů z haličské fronty těsně před Vánocemi

Jana Krausová a Karel Roden degustují první vzorky vlastního vína

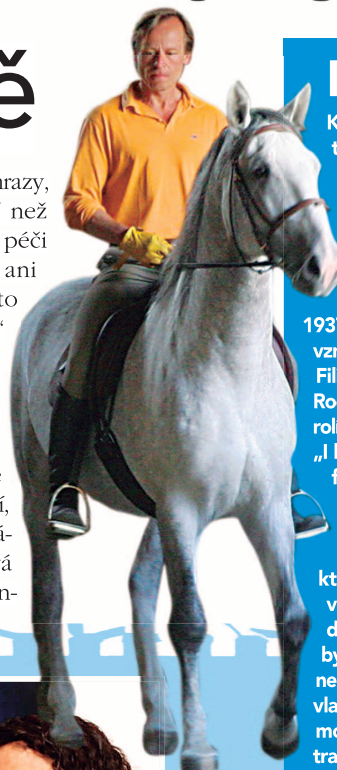
Ke spolupráci s Tomášem Vicanem (uprostřed) přivedl Karla jeho bratr Marián

ných skvostů také několik sudů koňaku, který si prý na svůj vrchol musí počkat ještě tak sedm let.

e moje srdeční záležitost. Stejně jako koně

nechce o záporné postavě slyšet ani slovo. Irituje ho, když o Františku Šimovi, jehož předlohou se stal skutečně žijící František Seidl, mluví lidé jako o vrahovi. „Nenazval bych ho vrahem. To mi přijde nespravedlivé. Je to člověk, jemuž se stala v životě tragédie, která bohužel nejde odčinit. Nikoho úmyslně nezavraždil, jen se dostal do konfliktu se svým synem právě v okamžiku, kdy na nějaké oslavě krájel dort a držel v ruce nůž. Byla to nešťastná náhoda, za kterou si odpýkal čtyři roky. Za vraždu by byl ve vězení rozhodně delší dobu,“ tvrdí Roden, jenž si prý nabídku na roli v Lidicích ani chvíli nerozmýšlel. „Scénář se mi moc líbil, takže mi bylo hned jasné, že to vezmu.“

potom nastaly holomrazy, což bylo ještě horší než závěje sněhu. Díky péči produkce jsem ale ani nenastýdl, i když to dodnes nechápu,“ dodává s úsměvem Karel Roden, který nemá žádný herecký vzor, nerad poskytuje rozhovory, zásadně se nebaví o soukromí, a pokud jde o jeho zámek Skřýšov, ukrývá v něm vedle řady vin-

Hlídač č. 47

Když v roce 1926 vydal český básník, dramatik a novinář Josef Kopta román Hlídač č. 47, v němž – velmi zjednodušeně řečeno – rozpracoval pořekadlo za dobrotu na zebrotu, tehdejší kritikové ho zahrnuli oslavnými články. Na motivy příběhu, jehož hlavním protagonistou je psychicky těžko se zotavující válečný vysloužilce, byl v roce 1937 natočen film. Jeho druhá česká adaptace vznikla před dvěma lety pod režijní taktovkou Filipa Renče. Ten do titulní role obsadil Karla Rodena, jeho ženu hraje Lucia Siposová, v dalších rolích se objeví Václav Jiráček a Vladimír Dlouhý. „I když je scénář trochu odlišný od původního filmu, jde o klasický remake,“ odhaluje Renč, který vedle sledování sedm desítek let starého filmu také několikrát přečetl původní knižní předlohu. A o co se onen Hlídač č. 47, který dostal za zásluhy místo na wechtru, vlastně staral? „Hradlař byl zaměstnanec drah, který odpovídal za to, že na trati, která byla právě hradly rozdělena na několik úseků, nepustí vlak do dalšího úseku, dokud v něm byl vlak jedoucí před ním. Věřím, že i tato práce mohla být pro válečné vysloužilce zajímavou trafikou za zásluhy,“ vysvětluje Petr Boťanský, odborník na historii železnice.

Připravil Tom Franzi, foto Martina Vicanová (Vinnagalerie.cz), Bontonfilm, ČT a Outnow.ch

Lidice

Tajnosti

1
12. 9.
20.00
Hlídač č. 47